

скоро се научи така добре да бие барабана, като да е най-опитенъ барабанчикъ. Споредъ това Иванъ бѣ зачисленъ въ музиката и завладѣ лудо своето барабанче. Облѣченъ въ войнишки дрехи, нахлулъ бѣлопола фуражка, съ спретнати ботуши, Иванъ изглеждаше напето войниче, красиво, стройно и пѣргаво на вървежъ. Другаритѣ му отъ училището, когато го срещнѣха, му завиждаха, а той се гордѣеше предъ тѣхъ съ формата си. А музиката на 6-и полкъ идѣше втора подиръ гвардейската въ София. И навсѣкжде нея викаха: въ Народния театъръ, на сватби, по градини, за посрѣщане на гости, и тя чудно свирѣше подъ управата на своя даровитъ и младъ капелмайсторъ Хаджиевъ.

Сега отъ всички войници Иванъ най-много се радваше и затова безпирно на разни тонове ту гжсто, ту разредено играе съ барабана за сборъ и атака. Фелдфебелтъ нѣколко пѣти трѣбваше да го гони, но той не чуваше и не спираше.

Презъ нощта, въпрѣки заповѣдта, никой въ казармитѣ не можа да заспи. Войниците бѣха развълнувани.

— Ура! Бой ще се биемъ! Ура! Неприятельтъ ще победимъ! Ура! България ще прославимъ!

Тѣй викаха и пѣяха всички войници изъ всички казарми въ отечеството. Всѣки тичаше, стѣгаше, кърпѣше, редѣше . . .

Между многото весели войници и новооблѣчени запасни се движеха двама намусени господиновци. Тѣ сѣкашъ изглеждаха недоволни, нѣщо не одобряваха, нѣщо [критикуваха . . . Не е то за обучение . . . Друго тѣ мислятъ.